

Η Παραβολή του αμπελώνος (Ματθ. 21,33-42) (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

/ [Πεμπτούσία](#)

Εις το όνομα του Πατρός, και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Το σημερινό Ευαγγέλιο, μετά από μια σειρά από ευχάριστα αναγνώσματα, είναι, να το πω έτσι, τρομαχτικό: είναι η ιστορία των εργατών του αμπελώνος που γίνονται προδότες. Και πράγματι τούτη η παραβολή αντικατοπτρίζει όλη την ιστορία του ανθρώπινου γένους, αλλά στο πλαίσιο όλων των κειμένων που προηγήθηκαν, μας μιλάει επίσης για την τρομερή, με όλη τη σημασία του όρου, αγνωμοσύνη της ανθρωπότητας προς τον Θεό. Απέναντι στην αγάπη Του, τα θαύματα Του, σε όλα όσα έκανε για εμάς, παραμένουμε ασυγκίνητοι και εγωκεντρικοί· σκεφτόμαστε τον εαυτό μας, δεν σκεφτόμαστε τον πλησίον μας, ακόμα λιγότερο σκεφτόμαστε τον Θεό· αχαριστία, αγάπη προς τον εαυτό μας, εγωκεντρισμός, συγκέντρωση σε αυτό που θέλουμε, που μας γοητεύει, σ' ο,τι μας φαίνεται απαραίτητο.

Το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα μας λέει ότι ο Θεός δημιούργησε έναν όμορφο, υπέροχο κόσμο, τον περιέβαλλε με την δύναμη και την πρόνοια Του, προετοίμασε τα πάντα ώστε να γίνουν τόπος της Βασιλείας Του, του Βασιλείου της αμοιβαίας αγάπης, της χαράς. Αλλά γνωρίζουμε τι κάναμε σ' αυτόν τον κόσμο·

φτιάξαμε έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι φοβούνται να ζήσουν, όπου υπάρχει αιματοχυσία, όπου διαπράττονται απάνθρωπες, σκληρές πράξεις όχι μόνο σε παγκόσμια κλίμακα, αλλά σε επίπεδο οικογενειακό, ενοριακό, και μεταξύ των πιο κοντινών φίλων.

Από γενιά σε γενιά ο Κύριος έστειλε τους απεσταλμένους Του: πατριάρχες, προφήτες, αγγέλους, κήρυκες, τον Πρόδρομο και στο τέλος ήλθε ο ίδιος να μας θυμίσει ότι ο κόσμος πλάστηκε για την αγάπη. Και όπως στην παραβολή οδήγησαν τον υιό έξω από τον αμπελώνα και τον σκότωσαν, έτσι το ανθρώπινο γένος φέρθηκε στον Υιό του Θεού. Και όταν μιλώ για «ανθρωπότητα», δεν αναφέρομαι στους άλλους, αλλά σ' εμάς, επειδή ο Κύριος μας εμπιστεύτηκε την ζωή για να την κάνουμε θρίαμβο της αγάπης, της αδελφοσύνης, της αρμονίας, της πίστης και της χαράς, και δεν το κάνουμε επειδή σκεφτόμαστε τους εαυτούς μας. Σε ανταπόδοση όσων έκανε για μας, που μας δημιούργησε, που μας αποκάλυψε τον εαυτό Του, που μας πρόσφερε όλη Του την αγάπη και στο τέλος την ζωή και τον θάνατο του Υιού Του, μόλις και μετά βίας προφέρουμε ένα «Ευχαριστώ» και την ίδια στιγμή ξεχνάμε.

Στραφήτε πίσω σε ο,τι ακούσατε στη διάρκεια της Τεσσαρακοστής, σε ο,τι είδατε το βράδυ της Ανάστασης, σε ο,τι ειπώθηκε από τους αγίους τις μετέπειτα εβδομάδες, τους αγίους της Ρωσίας, τους αγίους αυτών των νησιών, από το Ευαγγέλιο της αγάπης και της ανθρωπιάς. Μελετήστε τα όλα αυτά και αναρωτηθήτε: «Είμαι εργάτης του αμπελώνας, και είμαι από εκείνους που απωθεί μακριά τον Χριστό κάθε φορά που έρχεται στην ζωή μου; Δεν Του λέω: Βγες από τον δρόμο μου, βγες από την ζωή μου - θέλω να είμαι ο Θεός, ο αφέντης, θέλω να

διαχειρίζομαι τα πάντα.» Έτσι μιλάει ο καθένας μας, ίσως όχι με τέτοια αγένεια, τόσο βλάσφημα, αλλά με τα έργα μας, με κούφιες λέξεις.

Πρέπει να συνέλθουμε. Έχω πεί τόσες φορές ότι σωζόμαστε επειδή μας αγαπάει ο Θεός, αλλά όχι μόνο από την αγάπη Του, αλλά από την ανταπόκριση μας σ' αυτήν. Αν επιθυμία μας είναι απλώς να καρπωθούμε τους καρπούς του Σταυρού, της σταύρωσης, των ημερών του πάθους, και να μην επιστρέψουμε κάτι στον Θεό, και να μην προσφέρουμε κάτι στον πλησίον μας για τον οποίο πέθανε ο Θεός, παρά μόνο μια στιγμιαία σκέψη, είμαστε εχθρικοί προς κάθε τι που έκανε για μας.

Ας πάρουμε θέση ενώπιον αυτής της προειδοποίησης, της υπενθύμισης του σημερινού Ευαγγελίου και ας σκεφτούμε: «που είναι η ευγνωμοσύνη μου, ευγνωμοσύνη όχι μόνο στα λόγια, αλλά στην πράξη;» Ας κρίνουμε τους εαυτούς μας και ας ξεκινήσουμε μια νέα ζωή. Ευγνωμοσύνη προς τον Θεό σημαίνει να είμαστε η χαρά Του, και στήριγμα, σωτηρία και χαρά προς τον πλησίον μας. Ας ξεκινήσουμε σήμερα να φέρουμε καρπούς απ' ο,τι μόλις μάθαμε από τον Θεό μέσα από την ζωή του Χριστού.

Αμήν.

Πηγή: www.agiazoni.gr